

ANSSI HEMMILÄ

ILO

SAARI

ANSSI HEMMILÄ

ILO

SAARI

TAMMI

HELSINKI

Fidelille

© Anssi Hemmilä ja Tammi 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-0716-2

Painettu EU:ssa

“Over that August weekend, during a very tumultuous time in our country, we showed the best of ourselves, and in the process created the kind of society we all aspired to, even if only for a brief moment. The time was right, the place was right, the spirit was right, and we were right. What resulted was a celebration and confirmation of our humanity – one of the few instances in history, to my knowledge, when joy became big news.”

– MICHAEL LANG: THE ROAD TO WOODSTOCK

I

Taustamaailma

1.

Vanha kerjäläisnainen oli polvillaan Helsingin rautatieaseman torinpuoleisen sisäänkäynnin portaiden edessä. Aurinko paistoi aamupäivällä vähän hankalasta kulmasta ja kerjäläinen siristeli silmiään arvioidessaan ohikulki-joita. Kerjäläiset eivät käytä aurinkolaseja.

Hänen ohitsean käveli äiti ja poikalapsi, he kulkivat käsi kädessä. Lapsi halusi pysähtyä katsomaan naista. Äiti yritti jatkaa matkaa, mutta se oli jo myöhäistä: kerjäläinen oli saanut luotua yhteyden ja alkanut maanitella lasta vieraalla kielellä. Hän nosti ilmaan kätensä jotka muistuttivat kuivuneita oksia. Vaaleanmustan kaavun hihat oli käärittänyt niin ylös että epämuodostuneet kädet näkyivät varmasti kaikille, jotka eivät olleet nimenomaan päättäneet olla näkemättä sellaisia asioita. Kädet olivat liian pienet ja palaneen väriset, sormia taisi olla liian vähän ja nekin vielä ihan väärässä asennossa.

Kerjäläinen katsoi lasta ja puhui koko ajan jotain. Äiti yritti hivuttautua eteenpäin mutta lapsi halusi jäädä ihmettelemään. Äidin ilme oli epäuskoinen, sen ei olisi pitänyt tapahtua eikä etenkään hänelle. Hän oli tietyllä tapaa oikeassa: kerjäläisongelma oli saatu ratkaistua Suomessa jo kertaalleen. Jossain vaiheessa kerjäläiset olivat kuitenkin palanneet kaduille ja muutos vaikutti aika

pysyvältä. Jos ihmiset halusivat istua kadunkulmissa ja pyytää siitä rahaa, ei sitä oikein voinut heiltä kieltääkään.

Heidän yläpuolellaan portaita reunustavalla kiveyksellä istui nuorehko naishenkilö, joka pohdiskeli asioita suurien aurinkolasiensa takaa. Annu Helle kosketti kauniisti lainehtivia vaaleanruskeita hippihiuksiaan, mutta mahdollisimman vähän, koska ne olivat olleet äsken ihan hyvin eikä mikään sokkona tehty hipelöinti ainakaan parantaisi tilannetta. Hän katsoi kerjäläisen käsiä ja sitten omiaan. Hän oli vihdoon saanut hoidettua kätensä kuntoon talven ja kaiken muun jäljiltä ja ne näyttivät nyt jo aika hyviltä. Uuden kynsilakan luonnollinen, aivan ihana vaalean beige sävy sai kädet näyttämään raikkailta eikä tullut mieleenkään että kynsiä pitäisi taas alkaa järsiä. Ja kyllä, hän tajusi että kontrasti naisen ja hänen omien käsiensä välillä oli aika vahva ja että siitä olisi tietenkin voinut tuntea vaikka jonkinlaista syyllisyyttä ja häpeää, mutta se ei ollut ihan niin yksinkertaista. Heidän käsillään ei ollut aitoa yhteyttä toisiinsa. Silloin kun hänet omat kätensä olivat olleet ihan järkyttävässä kunnossa, ei kerjäläinen ollut kokenut samaan aikaan mitään ihmeparantumista.

*

Aseman ympäristöön oli kokoontunut kerjäläisen lisäksi monia muitakin tyhjistä nyhjäjiä, niitä jotka viihtyivät ympäri maailman mieluiten juuri kaikkein vilkkaimmissa liikenteen solmukohdissa ja joista oikeastaan kukaan ei tuntunut tykkäävän. Kaikkien tarina oli lyhennettynä kai suunnilleen samanlainen: ei ollut oikein mitään järkevää tekemistä. Monet heistä olivat ulkomaalaisen näköisiä ja

etenkin englantia ja arabiaa kuului joka puolella jos vain viitsi vähänkin kuunnella. Pigmentin ja voimattomuuden asteet vaihtelivat. Jotkut kiersivät ympyrää ja penkoivat vuorotellen samoja roskiksia, toiset kaupustelivat hyvää tarkoittavaa lehteä ja myivät ehkä siinä samalla mielialaan vaikuttavia lääkkeitä, jotkut soittivat oman kansansa musiikkia ja loput vain istuskelivat penkeillä ja kaiteilla ja odottivat puhelin kädessään että tapahtuisi jotain mikä osoittaisi etteivät he olleet ihan niin ylimääräisiä kuin toiset luulivat.

Heidän seassaan kiitivät työssäkäyvät jotka liikkuvat paikasta toiseen kelloa vastaan eikä sillä ollut suurta merkitystä mitä asemalla heidän ympärillään tapahtui tai ei tapahtunut. Kaikki mitä siellä tapahtui oli enemmän tai vähemmän epärelevanttia, ainakin siihen asti kunnes heidän huomiotaan vaadittiin ja se oli jo vähän loukkaavaa. Helsinkiin saapuvat kotimaanmatkailijat pitelivät tiukasti kiinni tavaroistaan, hengittivät suun kautta ja päättelivät näkemänsä perusteella että oli kai parempi pitää koko Suomi asuttuna. Harmaisiin pukeutuneet vartijat huolehtivat siitä etteivät päihtyneet ja muut syvissä väärinkäsityksissä elävät saaneet toteutettua villeimpiä ideoitaan. Siivoojat kiertelivät hiljalleen ympäri asemaa ja keräsivät siitä toiminnasta syntyvää roskaa.

2.

Annun oli vältellyt aseman ympäristöä jo vuosikausia ja olisi vältellyt nytkin, ellei olisi joutunut odottelemaan matkaseuralaistaan. Hänen olisi tehnyt mieli kysellä suvaisisiko nuori Hilu-neiti kunnioittaa seuruettaan läsnäolollaan ennen kuin juna lähtisi, mutta jos nyt jo ryhtyi nanniksi edessä olisi aika pitkä viikonloppu. Portaiden alapäässä oli meneillään vähän samantapainen pattitilanne. Lapsi osoitteli kerjäläistä eikä vielääkään suostunut kävelemään eteenpäin.

”Miksi sinä siinä maassa istut?”

”Hän ei taida ymmärtää suomea. Hän on ilmeisesti saapunut tänne pyytämään ihmisiltä rahaa.”

”Eikö sillä ole sitten yhtään rahaa?”

”On hänellä varmaan vähän mutta ei kovin paljon koska hän pyytää sitä toisilta. Hän ei taida osata mitään sellaista mistä voitaisiin maksaa palkkaa. Varmaan jäänyt kaikki koulut käymättä nuorempana.”

”Jos me annetaan sille vähän rahaa niin tuleeko se sitten onnelliseksi?”

”Aww! Voi kultapieni, ei se varmaan tule onnelliseksi koska sen pitää kuitenkin antaa ne rahat joillekin mafiosoille.”

Lapsi ei tuntenut sanaa. Äiti selvästikin punnitsi halu-

siko selittää sen merkityksen vai voisiko sitä lykätä myöhemmäksi ja olla silti jotenkin hyväksyttävissä oleva äiti. Annu nosti puhelimen suunsa eteen koska ei pystynyt pidättelemään hymyään.

”Nooh, ne on sellasia järjestyneitä rikollisia jotka pakottaa sen istumaan tossa ja keräämään niille rahaa... Eikä sillä ole edes kauheasti väliä koska ei meillä ole nyt yhtään käteistä ja mä luulen että sillä ei ole korttipäätettä mukana.”

”Mutta miksi sen kädet on tollaset?”

”Nyt äitini on pakko sanoa että enpäs tiiä. Mut mennään nyt, muuten joudutaan oottamaan seuraavaa junaa!”

Nainen veti taas lasta eteenpäin, tällä kertaa jo vähän kovempaa, mutta lapsi alkoi temppuilla. Hän venytti suutaan, se oli puoliksi irvistys ja puoliksi virnistys. Sitten hän alkoi väännellä ruumistaan ja raajojaan. Hän pyöri äitinsä kädestä kiinni pitäen niin kiemuralle kuin nivelet antoivat myöden, ja lopulta kiertyi siitä asennosta takaisin ja löi äitiään nyrkillä käsivarteen niin kovaa kuin jaksoi.

Annu säpsähti ja yritti hymyillä ymmärtäväisesti kun äiti ja lapsi kiipesivät vauhdilla portaita ylöspäin. Äiti käänsi heti katseensa pois ja hänen otsansa rypistyi pysyviä vauriota tuottavaan kurttuun hänen tajutessaan että joku oli nähnyt kaiken. Ehkä hän ymmärsi Annun hymyn jotenkin väärin. Ei se mitään, sitähan oli ilmeisesti liikkeellä enemmänkin.

Joka tapauksessa hankala tilanne kiehtoi ja kosketti Annua, hän rakasti sellaista oikeaa elämää. Hänelle kohtausta oli täynnä verhottua kauneutta ja hän olikin tapansa mukaan jo avannut ne verhot mielessään ja valaissut kaiken. Lapsen rajaton uteliaisuus ja viaton auttamis-

halu, kerjäläisen luottamus muukalaisten armoon, äidin jatkuva velvollisuus opettaa lapselleen kuinka elää monimutkaisessa maailmassa ilman että itse päätyi kadulle. Hän olisi itse äidin asemassa toiminut varmaan suurin piirtein samoin. Tai ehkä ei. Paha sanoa kun ei ollut vielä omia lapsia. Vielä vaikeampi kysymys oli mitä hittoa hän olisi tehnyt kerjäläisenä.

*

Annu nousi seisomaan ja taitteli ilmaisjakelulehden jonka päällä oli istunut. Hän tarkasti ettei ollut liannut itseään. Hän rakasti vaaleita leveälahkeisia housuja, koska ne tuntuivat juuri hänelle tehdyiltä. (Hän *rakasti* niitä ainakin englanniksi ilmaistuna, mutta miksei suomeksi-kin... Mitä enemmän rakkautta, sitä parempi, siitä kaikki olivat varmaan samaa mieltä?) Housut sopivat hyvin yhteen vähän tummempaa sävyä olevan ohuen neuleen kanssa ja muodostivat valkoisten sandaalien kanssa niin ajattoman kauniin kokonaisuuden että se oli käytännössä luodinkestävä kaiken arvostelun edessä. Joku saisikin ottaa asusta hyvän kuvan hänen *Intiaanikesän opetukset* -blogiaan varten.

Hän käveli portaat alas kerjäläisen luokse. Oli vaikea uskoa että jonkun kädet olivat oikeasti sellaiset. Eihän sellaisilla saanut tehtyä mitään itse vaan kaikkeen tarvitsi jonkun Jeevesin auttamaan ja Annun oli aika lennokkaasta kuvittelukyvystään huolimatta vaikea keksiä kuka se Jeeves voisi olla. Kuka haluaisi viettää niin paljon aikaa kerjäläisnaisen seurassa ja miksi? Kuka oikeasti välitti hänestä ja samalla salli hänen kyykkiä vieraassa maassa kadulla polvillaan pyytämässä rahaa? Koska häntä oli

viimeksi suudeltu, kuka pussaisi häntä ilman että se olisi jokin ihan käsittämättömän katala juoni? Ja naisen näkökulmasta, kuka edes suostui elämään sellaisten asioiden puutteessa kun muukin elämä vaikutti niin vajavaiselta?

3.

Kerjäläinen oli asetellut aseman seinää vasten muovilla päällystetyn paperin, jossa oli ilmeisesti pieni kertomus siitä missä mentiin.

*Maassa, jossa olen syntynyt
elämme amoede ja sortoa.*

*Olen siellä gervlucht paremman tulevaisuuden minulle
ja
lapseni.*

*Centhe U zel auttaa minua kustannukset vuokran,
maksaa lämmön ja sähkön.*

*Rukoilen että Jumala voi palkita teitä hyvyttä.
Jumala siunatkoon teitä ja pitää U. kiitos*

Nopealla silmäyksellä siitä selvisi ainakin se että suomen kieli oli hankala jopa Googlen käännösohjelmalle ja että ainakin rukoilut ja jumalat olisi kannattanut jättää pois. Narratiivi ei ollut muutenkaan erityisen kiehtova tai koukuttava ja olisi ehkä ollut ihan hyvä idea tuoda sitä vähän lähemmäksi kohderyhmän kokemusmaailmaa.

Avoimista kysymyksistä huolimatta Annu kaivoi koloita rahapussistaan ja tiputti ne naisen kuppiin. Hänestä tuntui että nainen oli ansainnut esityksellään ainakin

jotain, oli se totta tai ei. Kolikoiden pudotessa pahvikuppiin hän tajusi, että niitä oli kertynyt rahapussiin paljon enemmän kuin hän muisti. Kupin pohja täyttyi selvästi ja molemmat osapuolet olivat siitä hetken vähän ihmeissään. Sitten naisen kasvoille levisi niin draamattisen kiitollinen ilme ettei sellaista enää nähnyt muualla kuin joissain hyvin vanhoissa elokuvissa. Annu hymyili takaisin.

Toisaalta rahaa oli päätyneet kuppiin kyllä aika paljon ja Annua alkoi vähän kaduttaa sellainen rahanmeno. Hän oli kuitenkin jo luonnostellut mielessään aiheeseen liittyvän blogipäivityksen, jossa mainittaisiin että lapsen, äidin ja kerjäläisen välinen kohtaaminen oli ehdottomasti kolikkopussin tyhjentämisen arvoinen näky ja kuinka sellaisesta itselle pienestä jutusta tuli kokonaisvaltaisesti kevyempi ja rikkaampi olo. Eikä kolikkoja oikein voinut enää ottaa kupista takaisinkaan, koska joku muu jossain siinä lähellä ehkä seurasi hänen toimiaan niin kuin hän oli itse vasta äsken tehnyt. Kohta netissä leviäisi taas joku ihan tyhmä kertomus jossa luksuselämää viettävä bloggaaja vei huonokuntoiselta kerjäläiseltä rahat. Sellainen sopi huonosti siihen kuvaan jonka hän oli itsestään luonut niinä yhtenätoista vuonna joina oli julkaissut kirjoituksiaan ensin netissä ja sitten myös lehdissä.

Tietysti hän olisi voinut kirjoittaa blogiinsa mitä halusi, mutta hän oli huomannut että mitä vähemmän vääristeli todellisuutta tai keksi asioita, sitä helpompaa oli eläminen kirjoitusten rinnalla ja luonnollisempaa vuorovaikutus hänen fiksujen lukijoidensa kanssa. Todellisuus oli riittävän rikas kokemus ilman mitään lisäaineita jos vain malttoi katsoa ja kokea. Se sisälsi niin paljon enemmän kauneutta kuin kukaan ehtisi koskaan kuluttaa!

Asioiden tekemiseen oli yleensä oikea tapa ja kun sellaisen löysi, sen kyllä tunsin. Rehellisyys tuntui hyvältä sisällä ja näytti hyvältä ruudulla. Kaikenlainen peittely ja epärehellisyys eivät enää vain toimineet nykymaailmassa.

4.

Heinäkuu oli puolivälissä ja siinä vaiheessa saattoi jo sanoa kesän epäonnistuneen kaikessa mitä siltä odotettiin. Sää oli taas ollut niin naurettavan huono ettei Annu enää jaksanut yrittää keksiä siitä jotain positiivista sanottavaa. Siitä perjantainalusta näytti kuitenkin tulevan mukavan lämmin ja kirkas. Aurinko oli jo ylhäällä ja paistoi pilvettömältä taivaalta. Valo tuli suoraan Annun pään takaa ja kerjäläinen joutui kohottamaan kätensä silmiensä suojaksi häntä katsoessaan.

Annu ei aikonut mainita kerjäläisen käsiä kirjoituksessaan. Hän ei kaivannut mitään niin traagista lähellekään blogiaan, muu internet hekumoi kyllä ihan tarpeeksi kaikella negatiivisella. Hänen aikaansa seuraaville ja tervehkeisille lukijoilleen kerjäläisnaisen puute ja kärsimys olivat itsestäänselviä ilman lähikuvia tai tämän toiminnan kiistanalaisuuksien perkausta. Jos nainen nyt hieman korosti hädänalaisuuttaan, se ei juurikaan eronnut siitä kuinka Annu itse oli yrittänyt näyttää Intiassa matkaillessaan ryysyiseltä harhauttaakseen häntä kohti ojennettujen pikkukäsien parvia. (Ei toiminut kauhean hyvin.) Hän oli tietenkin onnellinen siitä että hänellä oli mahdollisuus joskus vähän auttaa heikommassa asemassa olevia, mutta ei pitänyt ollenkaan siitä että häntä yritettiin manipuloida tai pakottaa johonkin.

Annu kysyi kerjäläisen nimeä, mutta tämä ei ymmärtänyt tai ei halunnut ymmärtää englantia, ranskaa, espanjaa eikä suomea tai ruotsiakaan vaan papatti vain omia juttujaan. Annu osoitti itseään, sanoi nimensä ja osoitti sitten naista.

”Rupla.”

”Rupla?”

”Rupla.”

Oli ehkä vähän tökeröä nauraa ääneen kuullessaan toisen nimen, mutta kuka hitto nimeää lapsensa rahayksikön mukaan? Ehkä hänen vanhempansa olivat aina pitäneet erityisesti ruplista.

Annu ei käyttänyt mielellään sellaista sanaa kenestäkään, mutta nainen oli niin silmiinpistävä ruma, että sekin vaikutti jotenkin epätodelta. Ehkä rumuus olikin vain meikkiä ja muuta lumetta ja hän oli jonkinlainen performanssitaiteilija. Hän näytti vähän Marina Abramovićilta, iso koukkunenä ja pitkät mustat hiukset. Abramovićilta, joka oli viettänyt liikaa aikaa auringossa, jättänyt hampaat säännöllisesti pesemättä ja kasvattanut suuret sylät nenänvarteen ja leukaan. Annu rakasti myös Abramovićia. Hän oli katsonut uudestaan *The Artist is Present* -dokumentin eikä ollut taaskaan tiennyt mille olisi milloinkin pitänyt itkeä, mutta itkeä oli pakko.

Siitä aamusta kertovan jutun nimeksi tulisi ”Myöhästeleväkin ystävä on kullanarvoinen”. Hän oli paikalla kokemassa sen kaiken vain siksi että odotti asemalla ystävänsä. Jutun lopussa todettaisiin kyllä että tahallaan ei silti saa myöhästyä ja jos olet aina myöhässä etkä ole esiintynyt viime vuosina Forbesin sadan vaikutusvaltaimman henkilön listalla, sinulla taitaa olla jokin ongelma.

5.

Sitten Annu palasi taas siihen mitä oli ollut tekemässä hetkeä aiemmin. Hän liikutteli puhelimensa näytöllä myöhään edellisenä yönä saapunutta vihaviestiä. Viesti oli Nina C:ltä, joka oli toimituspäällikkö eräässä naistenlehdessä johon Annu kirjoitti juttuja aika säännöllisesti.

Viesti oli seurausta lehden uudesta omistajajärjestelystä joka oli aiheuttanut pientä myllerrystä toimituksessa. Uudet omistajat olivat yllättäen pyytäneet Annulta mielipidettä Ninan työn laadusta, joka oli siis laskenut siihen mennessä jo niin paljon että jopa ylemmät tahot olivat heränneet tilanteeseen. Niille jotka oikeasti kiinnittivät huomiota lehden sisältöön oli vanhaa tietoa että Nina ei enää lapsensa syntymän jälkeen ollut onnistunut palaamaan entiselleen, ei vaikka lapsi oli keväällä viettänyt kaksivuotissynttäreitään (Annu oli ollut siellä).

Nina väitti vietissään Annun käyttäneen sanaa ”romahtanut”, mutta se ei ollut totta. Annulla oli toisessa viestiketjussa täysin pitävät todisteet siitä. Hän oli sanonut Ninan työpanoksesta tasan tarkkaan yhden asian jonka kykeni jollain tapaa kääntämään negatiiviseksi: ”Ei erityisen loistavaa viime aikoina. Ymmärrän ehdottomasti syyt siihen että hän ei ole just tällä hetkellä luovuutensa huipulla, mutta jos hänen vastuullaan olevia juttuja lukiessa

pystyy nimeämään jokaisen idean alkuperäisen lähteen ilman miettimistä, on jossain varmasti jotain vikaa. Nina on silti ollut aina niin hyvä työssään etten itse ainakaan vielä viitsisi huolestua pikku notkahduksesta. Jos joku niin Nina on todellinen pro!”

Ei siis sanaakaan mistään romahtamisesta, ja Annusta oli tuntunut pahalta kertoa edes sen vertaa, mutta hän oli joutunut tekemään *business decisionin*, kuten sanottiin. Omistajat kysyivät hänen mielipiteitään vain koska ne koettiin merkityksellisiksi, ja se johtui siitä että hän ymmärsi täydellisesti että elämäntyylisiin ja kauneuteen keskittyvät naistenlehdet olivat aika kilpailtu ala. Kirjoittaminen sellaiseen oli ihanaa työtä, mutta kenelläkään ei ollut varaa tehdä kompromisseja laadun suhteen vain siksi että ihanuus jatkuisi säröttömänä maailman loppuun asti. Ei ollut kohta mitään ihanaa lehteä johon kirjoittaa jos kukaan ei enää ostanut sitä, eikä tarvinnut olla mikään suuri taloustieteilijä tajutakseen sellaisen perusasian.

Tietysti joskus aika kovaksikin käyvä kilpailullisuus oli vähän vastenmielistä, mutta toisaalta tilanne oli kaikille sama: jos aikoi työskennellä yhdessä maan parhaista lehdistä oli vain oltava päivästä toiseen yksi parhaimmista alallaan. Luovan työn tekijöille tilanteessa ei olisi pitänyt olla mitään uutta ja siitä valittamiseen käytetyn ajankin joku muu käytti etsimällä uusia ja entistä mielenkiintoisempia juttuideoita, joten Annu yritti olla valittamatta. Lukijahan siinä kai lopulta voitti.

*

Annu silmäili viestiä. Poleeminen ja satuttamaan pyrkivä ajatuksenkulku, ammattikirjoittajalle epätyypilliset kirjoitusvirheet, pari turhaa anglismia ja viestin saapumisaika viittasivat siihen että Nina ei ollut kirjoittaessaan ollut selvin päin. Annu kuvitteli kuinka Nina oli arki-iltana juonut itsensä juhlattomaan humalaan ja itsesäälän puuskassa halunnut jakaa tuskaansa toisillekin. Ninan kuvittelemisen niin alhaisissa puuhissa sai Annunkin vähän surulliseksi.

Annu ymmärsi: hänen bloginsa kommenttiosioon lähetettiin koko ajan samanlaista vihamielistä hölynpölyä, yksityisviesteistä puhumattakaan. Hän eli bloginsa takia julkisuudessa ja oli joutunut kovettamaan itsensä jatkuvan arvostelun seurauksena. Hän oli silti itse kovin kriitikkonsa ja vaati itseltään enemmän kuin muilta. Asenteensa ansiosta hän teki hyvää työtä ja siksi suurin osa kaikesta häneen liittyvästä nettikeskustelusta oli aina valtavan positiivista.

Surullisinta Ninan tapauksessa oli se, että syy hankaluuksiin oli niin helppo paikallistaa lapsen syntymään. Hän oli tullut raskaaksi ensimmäistä kertaa 41-vuotiaana ja päättänyt pitää lapsen vaikka anonyymiksi jäänyt isä asui enimmäkseen ulkomailla eikä aikonut osallistua koko projektiin mitenkään taloudellista apua lukuun ottamatta.

Annu oli siis ihan ymmärtäväinen. Vihaviesti oli oikeasti jonkinlainen avunpyyntö. Nina kärsi selvästi jostain ja hänen oli hoidettava itsensä kuntoon ja nopeasti. Ihan itsensä ja uransa mutta etenkin lapsensa vuoksi, ja jos hän menisi johonkin kunnan hoitoon niin ehkä hänen kannattaisi puhua samalla myös narsismistaan. Se saattaisi helpottaa elämää. Annun elämää helpottaisi se että Nina, ammattilainen kun oli, lähettäisi viestin jossa pahoittelisi edellistä viestiään.

**ILOSAARI =
JÄÄTÄVÄÄ SADETTA,
OUTOJA BÄNDEJÄ, KÄNNISIÄ
IHMISIÄ, EI SEKSIÄ, MUTTA
JATKUVAA TEESKENTELYÄ
ETTEIVÄT EDELLÄ MAINITUT
ASIAT HAITTAA.**

Lippujen ostaminen oli alun perin vitsi. Kuka nyt oikeasti haluaisi viettää viikonlopun Joensuun Ilosaaresta, edes ironisesti. Hilu ei voi feidata reissua, ei sen jälkeen kun festarilipuista otettu kuva on kerännyt Instagramissa satoja tykkäyksiä. Hänen kaverikseen lähtee Annu, joka toivoo löytävänsä Ilosaaresta kiinnostavaa materiaalia blogiaan varten. Hannu puolestaan, no, hän hyppää Joensuun junaan koska hänellä ei ole muutenkaan ohjelmaa kesäiseksi viikonlopuksi.

www.tammi.fi

84.2

978-952-04-0716-2

Kansi: Emmi Kyytsönen